

ESGLÉSIA DE MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 10 — Octubre 1984

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE pág. 273

- 48.— Comunicació sobre nova obertura del Seminari Major, a Ciutadella.
- 49.— Homilia el dia de la Mare de Déu de Gràcia, a Maó.

SES CATEQUESIS DEL BISBE

- 50.— La Mare de Déu de Gràcia.
- 51.— Un document alliberador.
- 52.— Fidelitat.
- 53.— El nou Curs al Seminari.

SECRETARIA GENERAL pág. 281

- Dia del DOMUND 1984.
- Nomenaments.

CONSELL DEL PRESBITERI pág. 282

- Fulls informatius dels mesos juny i juliol.

DEL SEMINARI pág. 284

- Des del Seminari.

INFORMACIÓ DIOCESANA pág. 289

- Activitats del Sr. Bisbe.
- Escola d'Estiu. Presència menorquina.

DE LA SANTA SEU pág. 294

- Missatge del Papa per al DOMUND 1984.
- Missatge del Papa en el centenari de la coronació de la re de Déu de Lluc.
- Resum del document sobre la teologia de l'alliberament.

DE LA CONFERENCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA pág. 305

- Gerència de l'Episcopat: Informe sobre beneficis fiscals.

BIBLIOGRAFIA pág. 309

- Catequesi i confirmació.

Núm. 10 - Octubre 1984

DOCUMENTS DEL BISBE

48. COMUNICACIÓ

Nova obertura del Seminari Major, a Ciutadella.

Després de la consulta formulada a tots els capellans i seminaristes de la diòcesi sobre el lloc on s'han de realitzar els estudis i la formació dels qui es preparen per al ministeri sacerdotal, i vistes les respostes donades, que agraeisc profundament, vos comunic que hem determinat que sigui al nostre Seminari de Ciutadella, com a Seminari Major, on d'ara endavant es formin i estudiïn la carrera sacerdotal els seminaristes diocesans.

Hem encarregat la part acadèmica del Seminari al Sr. Bosco Faner Bagur, llicenciat en ciències de l'educació, qui ha cuidat ja d'establir el pla d'estudis i de cercar els professors que aquest curs l'hauran de dur a terme.

Esperam i desitjam que aquesta nova etapa del nostre Seminari sigui fructuosa en bé de tota la diòcesi.

Ciutadella de Menorca, a 6 de setembre del 1984.

49. HOMILIA PEL DIA DE LA MARE DE DÉU DE GRÀCIA, A MAÓ

Estimats germans,

Aquesta Verge, anunciada pel profeta, el Fill de la qual serà de nom "Déu és amb nosaltres", és la Verge Maria, la Mare de Déu de Gràcia. La profecia ve de temps llunyans. Acaz, rei de Judà, assatjat pels enemics és instat pel profeta Isaïes a demanar un signe de Déu. I és el

mateix profeta el qui li dóna, quan el rei es nega a demanar res. Són aquestes paraules darreres de l'evangeli d'avui, extretes d'Isaïes: "La Verge tindrà un fill i li posaran Emmanuel que vol dir Déu és amb nosaltres". Per açò en el fet de la concepció virginal de Jesús, partint d'aquest text evangèlic, la tradició cristiana hi ha considerat de sempre el compliment de la profecia d'Isaïes.

Déu és amb nosaltres. Maria va ser la Mare per mitjà de la qual es va dur a terme aquesta presència de Déu en nosaltres. Ella és l'arrel d'on surt aquest arbre frondós de la salvació. Ella és la porta per la qual va entrar la llum per al món. "El qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant. Nasqué de Maria, Verge". El dubte de Josep, el seu espòs, i les intencions d'abandonar-la i de desfer l'acord matrimonial, fortifiquen la nostra fe en aquesta Mare, Verge que ens ha duit Déu entre nosaltres.

Déu és amb nosaltres. Per la creació de l'univers ja teníem la seva presència palpable en l'obra de les seves mans. És una presència de Déu, Creador de cel i terra, de totes les coses visibles i invisibles.

Déu és amb nosaltres. Quan va arribar la plenitud dels temps, es va fer home, nascut de dona. Va ser la seva presència de salvació. A la sinagoga del seu poble de Natzaret, Jesús també va poder-se aplicar les paraules del profeta Isaïes: "Avui s'ha acomplert aquesta escriptura que acabeu de sentir: l'Esperit del Senyor reposa damunt mi, m'ha enviat per anunciar la bona nova als desventurats".

Maria, amb la seva maternitat, ha fet present Déu en el món. I Maria, com a Mare de l'Església, també és l'arrel i la porta, també és solidària i present encara com a servidora al mig de l'Església, amb la seva fidelitat i amb la seva intercessió. Per açò, les antífoes de la seva festa d'avui li poden dir: "Feliç vós, Verge Maria, que vau portar el Creador de l'univers"; "Heu infantat el vostre Creador i sou sempre verge". "El Senyor us ha beneït, per vós hem rebut el fruit de la vida".

És necessari, ara, estimats germans, que la Verge Maria, la plena de gràcia, ens ajudi a fer present l'Església en el món. El seu lloc important i únic en el pla etern de salvació i en la seva realització per Jesucrist és el que continua ocupant en l'Església, el mateix que li va correspondre en l'obra de Jesucrist. Ens el concreta el Concili Vaticà II quan diu. "Maria és considerada com a membre extraordinari i totalment singular de l'Església, i la seva figura i model més excels en la fe i la caritat. Per açò, l'Església catòlica, instruïda per l'Esperit Sant, la venera per mare amantíssima amb afecte de pietat filial".

Perquè si volem ser vertaders devots de Maria, nosaltres també hem de fer feina perquè la presència de la nostra Església en el món, sigui

presència de Déu en el món. Ens ha tocat de viure una etapa difícil, però al mateix temps esperançadora i diria que engrescadora.

Potser, però, els cristians ens manca massa de vegades de mirar el món amb més simpatia. Vull dir que, fent esforços perquè sigui un món millor, ens hem de fer càrrec de qui som i d'on som. I que Déu estima el món i ens estima a nosaltres de la manera que som, sabent les nostres deficiències i les nostres limitacions. Per açò, la nostra fe ens obliga a fer feina en aquest món i per aquest món. És bo, idò, de recordar altra vegada paraules fortes del Concili. Quan parla de l'ajuda que l'Església, a través dels seus feals, ha de procurar de prestar al dinamisme humà, escriu açò: "El divorci entre la fe i la vida diària de molts ha d'ésser considerat com un dels més greus errors de la nostra època". I després continua: "El cristià que falta a les seves obligacions temporals, falta als seus deures amb el pròxim, falta, sobretot, a les seves obligacions amb Déu i posa en perill la seva eterna salvació".

No podem, idò, de cap de les maneres deixar privatitzar la nostra fe. La nostra fe és per a viure-la enmig del món, essent conseqüents amb ella. Perquè tenim una paraula a dir al món d'avui. Hi hem de fer present Déu, el nostre Pare del cel, el Déu revelat per Jesucrist. L'evangelització, l'anunci de la Bona Nova és feina de cada dia i de sempre.

Déu és amb nosaltres. Feim feina, idò, perquè el món el conegui. És l'essencial del missatge de Jesús: "I açò és la vida eterna, que us coneguin a Vós, únic Déu vertader i el qui heu enviat, Jesús, el Messies".

Maria va ser una dona compromesa. El risc del nostre compromís no ha de farnos enrera del compliment dels nostres deures de cristians. Sabem que aquest món passa. I que és traïdor. Que no mancaran dificultats i temptacions per deixar-nos endur per la comoditat i la por. Sabem que no mancaran a la nostra Església crítiques i calúmnies, tergiversadores de la missió que té encomanada. Les sentirem i les sentim i llegim cada dia.

Però, Déu és amb nosaltres. És i està present enmig del món per a la seva salvació. I tant ha estimat el món que li ha entregat el seu Fill Unigènit.

Estimats fills de Maó! La devoció centenària i l'amor demostrat dels maonesos a la nostra patrona, la Mare de Déu de Gràcia, ens obliga més com més passa el temps. No podem deixar-los refredar. Els hem de viure intensament, recordant que "la vertadera devoció a Maria no consisteix en un afecte estèril i passatger, ni en una credulitat vana, sinó que prové de la fe vertadera que ens duu a reconèixer l'excel·lència de la Mare de Déu i ens impulsa a un amor filial envers la nostra Mare i sobretot a la imitació de les seves virtuts".

Per açò, avui a Maó tot és Gràcia. Que davalli abundantament sobre tota la Ciutat perquè amb un desitjat progrés humà en tots els camps, fructifiqui i avanci també el progrés espiritual fonamentat en aquest amor a Maria, plena de gràcia.

La nostra quotidiana salutació a Maria són les paraules de l'arcàngel: "Déu vos salve, Maria, plena de gràcia, el Senyor "és amb vós". Demanem que per a nosaltres, com per a tot el món, també es pugui dir vertaderament: Déu és amb nosaltres.

SES CATEQUESIS DEL BISBE

50. LA MARE DE DÉU DE GRÀCIA

(2 - 9 - 84)

El dia 8 de setembre, per a Maó és "Gràcia". Cada any, des de molts, la Ciutat celebra les seves festes entorn d'aquesta advocació de la Verge Maria. Enmig de les festes populars de la colcada no han faltat mai les religioses, presidint-les. La imatge de Maria, venerada a la seva ermita devora el cementeri, cada any presideix l'Eucaristia solemne a la parròquia de Santa Maria, amb aires vibrants de festa i d'amor. És una festa ficada dins l'ànima de la Ciutat. I la devoció a Maria, Verge de Gràcia, escampa tot el seu perfum fins i tot més enllà de les naus del temple.

No hem de deixar perdre aquesta "religiositat" de les nostres festes. Si Maria, davall l'advocació de Mare de Déu de Gràcia, és la patrona de la Ciutat de Maó, els catòlics creients podem i hem d'honorar-la quan arribin les seves festes.

El goig i l'alegria de la festa són una demostració més intensa i externa dels que sentim cada dia de l'any. Maria, la Mare i la Reina, és un dels dons més preciosos que va fer-nos el seu Fill. Quan al calvari ja s'havia donat tot, va deixar-nos la joia excel.lent de la seva Mare: "Fill, aquí tens la teva Mare!".

A tal Mare, idò, trob que han de correspondre tals fills. Ella mateixa va assenyalar-nos els camins pels quals demostrarem la nostra correspondència al seu amor:

—Alabar el Déu qui salva, el Déu qui ha posat la seva complaença en la nostra petitesa;

—Celebrar el Senyor, el nom del qual és sant;

—Enaltir Déu Pare qui obra en nosaltres amb potència, tenint present que “dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalça els humils. Omple de béns els pobres i els rics se’n tornen sense res”.

Sapiguem ser sempre la descendència escollida damunt la qual caigui la protecció promesa i l’amor per sempre, per intercessió de la Mare de Déu de Gràcia.

51. UN DOCUMENT ALLIBERADOR

(16 - 9 - 84)

Aquest document duu la data del 6 d’agost d’aquest any i va publicar-se el passat dia 3 d’aquest mes de setembre. És un document de la Sagrada Congregació per a la doctrina de la fe i el seu títol es. “Instrucció sobre alguns aspectes de la “teologia de l’alliberament”.

Fa poques setmanes que el nostre “Full Dominical” es feia ressò d’aquesta teologia. I ara és oportú de publicar no tot el document —la seva llargada, 35 pàgines, ens ho impossibilita— sinó almanco la seva introducció on s’assenyala “la finalitat precisa i limitada” del document.

Dic que és un document alliberador. Fa pocs dies que ha arribat a les meves mans i de la seva ràpida lectura, que he fet així per poder escriure aquestes retxes, jo n’he tret un bon “alliberament”.

Primer, perquè no és un document “polític”. Queda centrat sobretot en el seu aspecte teològic i també en l’eclesial, certament amb les repercussions socials, econòmiques, etc. que açò comporta. En un paràgraf de la Introducció, que publicam en aquest mateix nombre del Full, s’hi assenyala explícitament la necessitat d’il·luminar la fe de nombrosos cristians.

En segon lloc, perquè no és un document que condemni la teologia de l’alliberament. Diu açò la Instrucció en el nombre 4 de l’apartat III: “La aspiración a la liberación, como el mismo término sugiere, toca un tema fundamental del Antiguo y del Nuevo Testamento. Por tanto, tomada en sí misma, la expresión “teología de la liberación” es una expresión plenamente válida: designa entonces una reflexión teológica centrada sobre el tema bíblico de la liberación y de la libertad, y sobre la urgencia de sus incidencias prácticas”.

Tercerament, aquest document ve a clarificar ambigüitats i, per tant, a confrontar expressions teòriques i pràctiques que poden apartar-se del genuí sentit de la nostra fe.

Darrerament, vull fer notar també que, degut a les teologies de l'alliberament, l'Església, en la seva més alta jerarquia, ha hagut de tornar a insistir valerosament, i açò sempre és bo, en les exigències de la justícia i en la defensa i alliberament dels pobres. Per açò, s'hi escriu que les exigències a favor dels pobres i de la justícia es troben en el Nou Testament. "Aún más, están radicalizadas, como lo muestra el discurso sobre las Bienaventuranzas. La conversión y la renovación se deben realizar en lo más hondo del corazón".

52. FIDELITAT

(23 - 9 - 84)

Una de les constants més fortes del poble de Déu de l'Antic Testament és, sens dubte, la qüestió de la fidelitat al seu Déu. Les aliances pactades entre el poble i Déu sempre fan referència a la fidelitat que es guardaran l'un a l'altre. Els profetes que el Senyor envia al seu poble han de recordar contínuament la fidelitat que es deuen mútuament pels pactes contrets. Déu sempre és fidel al seu poble. Aquest, però, ha corregut d'infidelitat en infidelitat. Les citacions de la Bíblia per demostrar açò són llargues i variades.

Sant Pau va haver de recordar açò mateix al seus feels de Corint. El capítol desè de la primera carta que els escriu els recorda la fidelitat que deuen al seu Senyor, precisament amb un exemple del poble israelita. Acaba dient-los que "tot allò els va succeir als israelites per servir d'exemple i fou escrit per amonestació nostra".

Devem fidelitat al nostre Déu. Com a feels seguidors seus, som servents de Jesús i administradors dels misteris de Déu. I com torna a recalcar sant Pau, "l'únic que es requereix en els administradors és que siguin trobats feels".

La fidelitat és una virtut que avui fa molta falta. La fidelitat sempre comporta un compromís envers aquell a qui l'hem donada. Significa, per açò, una confiança total i també un donar-se amb amor i amistat, a pesar de les variables circumstàncies que ens enrevolten i que poden anar apagant-la. Serà, idò, una virtut activa que amb el seu dinamisme ens farà superar les adversitats.

Els cristians tenim també el nom de feels. Perquè devem fidelitat a una fe i a un seguiment de Jesús que hem acceptat ben de cor. Som també administradors de la nostra fe, de la gràcia, dels béns que el Senyor ens dóna.

La nostra vida cristiana de cada dia ha d'ésser una demostració de la nostra fidelitat. Sense respectes humans, sense empegeïments ni ficcions, amb l'esperança posada en Aquell qui ens ompl d'alegria i ens dóna força enmig de les temptacions.

La fidelitat avui es fa difícil. És un valor cristià que hem de revaloritzar i donar-li el pes que li toca. Si no ens podem fiar els uns dels altres, com podrem conviure?

53. EL NOU CURS AL SEMINARI

(30 - 9 - 84)

Com tots els centres d'estudi, el nostre Seminari està a punt de començar un nou curs. Aquest any, però, té unes circumstàncies especials que m'obliguen a fer-vos sabedors d'elles, per la importància que tenen i han de tenir pel futur del nostre Seminari i de la nostra diòcesi.

I la primera cosa que vos he de dir és que ja tornam a tenir Seminari Major, aquí a Ciutadella. Des de fa set anys que vaig ser nomenat bisbe de Menorca, el nostre Seminari ha passat les seves vicisituds. Quan vaig arribar a finals del 1977, al Seminari hi havia tres seminaristes que començaven a estudiar teologia. Durant aquests anys, han anat entrant altres joves al Seminari. Uns van deixar els estudis, d'altres han anat continuant fins a acabar-los, i ja no aquí, sinó a la Facultat de Teologia de Sant Cugat del Vallés, a Barcelona. I altres, els que ara tenim, estaven fent els estudis normals de BUP i de COU, de tal manera que darrerament aquí a Ciutadella no teníem pròpiament Seminari Major de teòlegs.

Per aquest nou curs de 1984-85, uns quants seminaristes ja estan preparats per entrar al Seminari Major on han de formar-se i estudiar les assignatures pròpies de la carrera sacerdotal.

La disjuntiva que teníem era si aquesta formació i estudi havien de fer-los aquí, en el nostre Seminari, o bé a fora, principalment a la Facultat de teologia de Barcelona, on s'havien preparat els darrers seminaristes. Per açò, davant les diverses solucions que es podien adoptar, es va fer una consulta a tots els capellans per sebre l'opinió de cada un d'ells.

El resultat ha estat aquesta determinació que hem pres: que sigui aquí a Menorca, on facin els estudis. Tenim ja el pla d'estudis determinat i també els professors que l'han de dur a terme. I en aquest curs 1984-85 començarà altra vegada a funcionar el Seminari Major, com a hereu i continuador del que anys i anys hi havia hagut.

Ens hem proposat, idò, aquesta tasca i desitjam que per molts d'anys pugui el nostre Seminari continuar exercint la seva funció, esperant que no ens manquin vocacions perquè sigui així.

Més encara; la il·lusió és que aquesta presència del Seminari entre nosaltres faci fructificar bones llavors vocacionals i sigui també per a tota la nostra diòcesi un escalf espiritual i un punt de trobada intel·lectual.

El nostre Seminari resta obert a tothom. Tant de bo que aquesta nova etapa que comença serveixi per fomentar més i més la responsabilitat de tots en l'obra de la missió que tenim encomanada.

52. FIDELITAT

Com tots els centres d'estudi, el nostre Seminari està a punt de començar un nou curs. Aquest any, però, té unes circumstàncies especials que m'obliguen a fer-vos saber d'elles, per la importància que tenen i han de tenir per al futur del nostre Seminari i de la nostra diòcesi.

La primera cosa que vos he de dir és que la intenció del Seminari Major, abans de Nadal, és de tornar a la seva antiga ubicació, a la Plaça de Menorca, el nostre Seminari, no pas a l'antic local de la Plaça de la Font. Des de la setena de l'any que vaig arribar al Seminari, he anat treballant perquè això succeeís. He anat treballant perquè això succeeís.

La segona cosa que vos he de dir és que el Seminari Major, abans de Nadal, és de tornar a la seva antiga ubicació, a la Plaça de Menorca, el nostre Seminari, no pas a l'antic local de la Plaça de la Font. Des de la setena de l'any que vaig arribar al Seminari, he anat treballant perquè això succeeís. He anat treballant perquè això succeeís.

La tercera cosa que vos he de dir és que el Seminari Major, abans de Nadal, és de tornar a la seva antiga ubicació, a la Plaça de Menorca, el nostre Seminari, no pas a l'antic local de la Plaça de la Font. Des de la setena de l'any que vaig arribar al Seminari, he anat treballant perquè això succeeís. He anat treballant perquè això succeeís.

La quarta cosa que vos he de dir és que el Seminari Major, abans de Nadal, és de tornar a la seva antiga ubicació, a la Plaça de Menorca, el nostre Seminari, no pas a l'antic local de la Plaça de la Font. Des de la setena de l'any que vaig arribar al Seminari, he anat treballant perquè això succeeís. He anat treballant perquè això succeeís.

La cinquena cosa que vos he de dir és que el Seminari Major, abans de Nadal, és de tornar a la seva antiga ubicació, a la Plaça de Menorca, el nostre Seminari, no pas a l'antic local de la Plaça de la Font. Des de la setena de l'any que vaig arribar al Seminari, he anat treballant perquè això succeeís. He anat treballant perquè això succeeís.

La sisena cosa que vos he de dir és que el Seminari Major, abans de Nadal, és de tornar a la seva antiga ubicació, a la Plaça de Menorca, el nostre Seminari, no pas a l'antic local de la Plaça de la Font. Des de la setena de l'any que vaig arribar al Seminari, he anat treballant perquè això succeeís. He anat treballant perquè això succeeís.

La setena cosa que vos he de dir és que el Seminari Major, abans de Nadal, és de tornar a la seva antiga ubicació, a la Plaça de Menorca, el nostre Seminari, no pas a l'antic local de la Plaça de la Font. Des de la setena de l'any que vaig arribar al Seminari, he anat treballant perquè això succeeís. He anat treballant perquè això succeeís.

La vuitena cosa que vos he de dir és que el Seminari Major, abans de Nadal, és de tornar a la seva antiga ubicació, a la Plaça de Menorca, el nostre Seminari, no pas a l'antic local de la Plaça de la Font. Des de la setena de l'any que vaig arribar al Seminari, he anat treballant perquè això succeeís. He anat treballant perquè això succeeís.

La novena cosa que vos he de dir és que el Seminari Major, abans de Nadal, és de tornar a la seva antiga ubicació, a la Plaça de Menorca, el nostre Seminari, no pas a l'antic local de la Plaça de la Font. Des de la setena de l'any que vaig arribar al Seminari, he anat treballant perquè això succeeís. He anat treballant perquè això succeeís.

La dècima cosa que vos he de dir és que el Seminari Major, abans de Nadal, és de tornar a la seva antiga ubicació, a la Plaça de Menorca, el nostre Seminari, no pas a l'antic local de la Plaça de la Font. Des de la setena de l'any que vaig arribar al Seminari, he anat treballant perquè això succeeís. He anat treballant perquè això succeeís.

SECRETARIA GENERAL

DIA DEL DOMUND 1984

S'ha de celebrar aquest diumenge de la propagació de la fe el dia 21 d'aquest mes d'octubre. Amb la col·lecta corresponent. La predicació d'aquest dia sigui per entusiasmar els nostres fel·les en aquest camp de l'evangelització, essencial a la nostra Església. Prepari's amb temps i degudament.

NOMENAMENTS

Per a la represa del Seminari Major, a Ciutadella, el Sr. Bisbe ha nomenat a:

- Sr. Joan Bosco Faner Bagur, Cap d'estudis.
- Sr. Joan Febrer Rotger, professor d'introducció a la Bíblia.
- Sr. Gabriel Pons Olives, professor d'introducció a la filosofia.
- Sr. Sebastià Taltavull Anglada, professor d'introducció a la teologia.
- Sr. Josep Sastre Portella, professor de teologia i espiritualitat.
- Sr. Llorenç Olives Galmés, professor de llengua i literatura catalana.
- Sr. Pere Oléo Cortés, professor de llengua llatina.
- Sr. Miquel Anglada Gelabert, professor de llengua grega.

També ha nomenat professor de religió al Centre Sindical de F.P. "San Joan Bosco", de Ciutadella, al Sr. Llorenç Olives Galmés.

En el nom proposat, i, a aquesta tasca i desitjant que per molts d'anys pugui el nostre Seminari continuar exercint la seva funció, esperant que ho ens manquin vocacions perquè sigui així.

Més encara; la il·lusió és que aquesta presència del Seminari entre nosaltres faci fructificar bones llavors vocacionals i sigui també per a tota la nostra diòcesi un escalf espiritual i un punt de trobada intel·lectual.

El nostre Seminari resta obert a tothom. Tant de bo que aquesta nova etapa que comença serveixi per fomentar més i més la responsabilitat de tots en l'obra de la nostra diòcesi.

CONSELL DEL PRESBITERI

FULL INFORMATIU DE JUNY 1984

El dia 20 de juny de 1984, essent les 10,30 del matí, es reuneix al Seminari el Consell del Presbiteri amb l'assistència de tots els components, a excepció de Mn. Vicent Macian. Després de la pregària acostumada es fa la lectura de l'Acta anterior i és aprovada.

Abans de passar a l'ordre del dia, es tracta una qüestió prèvia sobre si ha de coincidir o no l'Acta de les sessions del Consell amb el Full informatiu. S'arriba a la conclusió, com s'ha dit en altres ocasions, que l'Acta ha de ser més concreta i ha de reflexar tot el que es diu, en canvi el Full n'hi ha prou amb que doni una informació no tan detallada.

Propostes sobre la Visita Pastoral.

Se segueix en aquest tema el mètode de revisió i propostes. Els Arxiprestats aporten la seva impressió de la passada Visita Pastoral, on apareixen opinions diverses sobre la mateixa Visita i es constata la diferència de intensitat amb què es va fer en uns llocs i altres. Es tracta de la primera visita pastoral i cal tenir-ho present. El Bisbe respòndent fent referència al Butlletí que va dedicar a la Visita Pastoral i diu que n'és molt conscient del seu resultat. Ell mateix la qualifica d'al.largaçada i discreta i moltes coses de les que diu concorden amb la visió crítica que donen els arxiprestats. Les diferències —diu el Sr. Bisbe— es veuen a cada lloc i ho demostra la carta que va dirigir a cada parròquia i que correspon a la visió que el Bisbe va treure de cada visita en particular.

Abans de passar a propostes concretes, hi ha un llarg diàleg sobre el que és en realitat la Visita Pastoral. Es convé en dir que ha de servir

molt per a revisar, animar i relleçar la pastoral. Per tant, es concep la Visita Pastoral en pla positiu i constructiu. També s'insisteix, per altra banda, que la Visita Pastoral provoqui un altre tipus de presència no tant individualitzada sinó més solidària, d'Església, a fi de relleçar - com ja s'ha dit— una pastoral més conjuntada el Bisbe i les institucions diocesanes. Aquesta acció seria pastoralment més eficaç i ajudaria a una major credibilitat en les institucions i en les mateixes persones.

Concretant uns **passos** constructius i per assessorar el Bisbe per a la pròxima Visita Pastoral s'arriba a aquests punts.

- a) que la gent es mentalitzi de que la Visita Pastoral té un objectiu concret dins la pastoral general de la diòcesi. Es per revisar, animar i relleçar.
- b) fer un qüestionari a respondre per els Consells Parroquials abans de la Visita. Hi ha ja l'experiència d'anteriors visites.
- c) Assegurar el contacte amb els Consells parroquials.
- d) Que quan es requeresqui, el Bisbe vagi acompanyat del Vicari General i dels Delegats diocesans.

Els **mitjans** per arribar-hi.

1. Fer el qüestionari, a partir del que ja hi ha.
2. Els arxiprestos s'encarregaran de la preparació i revisió de la Visita Pastoral. Fet de conjunt.
3. Que hi entrin també els agents de pastoral quan es tracta de parlar, programar o revisar coses concretes.

Estatuts del Secretariat de Joves Cristians.

Es comença per l'anàlisi de les esmenes i es marca el procés a seguir. Es constaten les diferents realitats juvenils que contempla el document: Moviment de Joves Cristians, Clubs parroquials i Escoltisme. Es molt important, es diu, estudiar-ho des de Menorca ja que la pastoral juvenil s'ha d'encarnar dins la nostra realitat.

S'estudia la problemàtica que a vegades surt degut a l'enteniment necessari entre distints sectors del camp juvenil. Davall moltes qüestions de pastoral hi ha el problema de les persones, el seu protagonisme, la seva manera de ser, formació i projectes. Convé, però, superar les diferències i veure que acceptant la diversitat hi ha una major riquesa. Fa falta ser conscients de que a la nostra Església, es diu, es juga una qüestió de fidelitat a l'Evangelí i al món d'avui. Potser hem d'abandonar una

Església que es replega sobre ella mateixa i convé que ens dediquem a estudiar i decidir la nostra presència en el món.

Des d'aquest punt de partida, sorgeixen uns interrogants que amplien la reflexió i posen punt final a aquesta primera sessió: ¿com podem assegurar un treball de conjunt entre consiliaris? ¿com un organisme diocesà ha d'integrar i ajudar la diversa realitat juvenil? ¿per on ha d'anar la pastoral de joventut?

A la proposta d'Estatuts es demana que s'hi afegixi la necessitat de que es treballi millor a nivel arxiprestal i que el Delegat diocesà es faci molt present a cada arxiprestat; per açò, a més dels representants dels distints moviments i associacions juvenils, convé que en l'equip diocesà hi hagi el responsable de coordinar la pastoral de joventut a cada arxiprestat.

S'acaba el temps i s'acorda refer la redacció dels estatuts per a la pròxima sessió i continuar estudiant-ho.

Seminari diocesà.

El Sr. Bisbe posa en coneixement de tots el resultat de la consulta feta a tots els capellans. Un 70 per cent aproximadament es manifesta a favor de que els estudis de la teologia es facin al nostre Seminari i una vegada ordenats, tenguin l'oportunitat d'ampliar estudis. S'examinen totes les raons a favor i en contra i, tot i que n'hi ha de tipus intel·lectual pesen molt des del punt de vista pastoral. Dins les raons a favor de que el Seminari impartesqui la teologia a Menorca hi ha més unitat, mentre que dins les raons en contra és més dispers.

Sebastià Taltavull i Anglada, secretari

FULL INFORMATIU DE JULIOL 1984

El dia 11 de juliol de 1984, essent les 10,30 del matí, es reuneix al Seminari el Consell del Presbiteri amb l'assistència de tots els components a excepció de Mn. Cristòfol Vidal i Mn. Joan Huguet. Després de la pregària es fa la lectura de l'Acta anterior i és aprovada. **El Sr. Bisbe anomena els membres del Col·legi de Consultors.**

El Sr. Bisbe convoca aquest Consell extraordinari de Presbiteri per a la formació del Col·legi de Consultors. Després d'exposar tota la tasca que li correspòn a dit organisme diocesà, nomena pel plaç de cinc anys com a membres del Col·legi de Consultors a les següents persones, que

són actualment membres del Consell del Presbiteri: Mn. Rafel Ma. Oléo, Mn. Miquel Anglada, Mn. Vicent Macian, Mn. Cristòfol Vidal, Mn. Joan Josep Huguet, Mn. Sebastià Taltavull, que actuarà com a secretari.

Miquel Anglada

Remodelació del Consell del Presbiteri.

Un segon punt que es tractat és la remodelació del Consell del Presbiteri segons la nova legislació eclesiàstica, és a dir: han d'entrar a formar part del Consell del Presbiteri i en qualitat de membres nats el Rector del Seminari i el President del Capítol Catedral.

A partir d'aquesta proposta s'obre un debat a fi d'equilibrar el nombre de membres nats i elegits pel Bisbe amb els elegits des de la realitat de la diocesi.

Després d'escoltar distintes propostes s'acorda presentar als arxiprestats la següent proposta: que entri a formar part del Consell del Presbiteri un representant elegit entre els Delegats Diocesans. D'aquesta manera, el Consell del Presbiteri quedaria integrat per les següents persones:

1. El Sr. Bisbe.
2. El Vicari General.
3. El Rector del Seminari.
4. El President del Capítol de la Catedral.
5. El representant de l'arxiprestat de Ciutadella.
6. El representant de l'arxiprestat de Maó.
7. El representant de l'arxiprestat d'Alaior.
8. El representant dels Delegats Diocesans.
9. El representant dels Religiosos.
10. Un prevere elegit pel Bisbe.
11. Un prevere elegit pel Bisbe.

Igualment, es pren l'acord de canviar —quan sigui el moment i en lo que s'hi refereix— els articles corresponents dels Estatuts del Consell del Presbiteri a partir d'aquesta remodelació.

Sebastià Taltavull i Anglada, secretari

DEL SEMINARI

DES DEL SEMINARI

Germans,

Aquesta carta podria dur un títol "Del Seminari a la Comunitat cristiana de Menorca" o, potser, nota de REBUT, amb una afegit d'agraïment i amb un parell de notícies.

Fa pocs dies vam tancar els comptes de la col·lecta del Dia del Seminari. Vos enviam el resultat de totes les parròquies i altres comunitats cristianes. El Seminari vos fa arribar la seva gratitud. Ens agradaria poder incloure també totes aquelles aportacions que ens arriben en forma de menjar, de feina feta gratuïtament... Açò només es manifesta en els nostres comptes perquè no hi ha sortides que d'altra manera hi serien. A tots, moltes gràcies.

Pel FULL DOMINICAL va poder conèixer el nou camí del Seminari. Vos remetem a l'article d'En Bosco Faner del dia 30 de setembre. Hi volem afegir que, si Déu ho vol, **el proper dia 11 a les 8 i quart del vespre ens reunirem** al Seminari per a un acte de pregària i d'informació sobre aquest nou camí que emprenem. **Hi sou convidats.**

Segurament molts, sobretot a Ciutadella, ja sabeu que es fan obres al Seminari. Es tracta —són paraules majors— de refer el terrat que havia estat construït l'any 1948 i amenaçava perill, per tant, era una obra necessària. L'economia del Seminari no permet de ferse càrrec de les despeses que significaran els 400 metres quadrats de terrat i que, segons pressupost, són de pràcticament tres milions. És el Bisbat que es fa càrrec de pagar les obres. Sabem que açò resulta molt feixuc, per açò mateix, encara que sigui freqüent el gest d'allargar la mà, avui també l'allargam nosaltres des del Seminari tímidament i amb confiança. No pretenem fer una col·lecta sinó senzillament volem compartir amb vosaltres la nostra pobresa. Tot el que ens faceu arribar serà ben rebut.

Però encara, i molt de cor, vos demanam que dins les vostres

comunitats pregueu perquè no hi manqui gent que respongui a la crida de Déu.

Vos saluda la comunitat del Seminari.

Miquel Anglada

1 octubre 1984

COLLECTA DE LA CAMPANYA DEL "DIA DEL SEMINARI 1984"

CIUTADELLA

Catedral.	83.066
Sant Francesc	58.500
Sant Esteve	17.250
Sant Rafel	30.930
Sant Antoni Ma. Claret	5.434
Maria Auxiliadora	40.000
Santa Clara	5.500
Sant Antoni Abat (Hospital)	4.764
Sant Crist	10.485
Sant Miquel	36.142
Carmelites	8.488

MAÓ

Santa Maria	70.837
El Carme	21.585
Sant Francesc	55.300
La Concepció	43.906
Santa Eulàlia	6.200
Sant Antoni Abat	2.000
Sant Josep	16.075
Concepcionistes	5.875
Hospital Militar	7.800
Ermita de Gràcia	3.547
Consolació	5.300
Residència Sanitària	8.250
Llucmaçanes	1.500

ALAIOR.....	135.000
ES CASTELL	20.000
SANT LLUÍS	23.100
ES MERCADAL	
Parròquia.....	72.613
El Toro	25.000
FERRERIES.....	147.590
ES MIGJORN GRAN	38.635
SANT CLIMENT.....	20.000
FORNELLS	7.353
Altres donatius	<u>62.900</u>
TOTAL.....	1.100.925

INFORMACION DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes d'agost.

- 1.— Al matí, rep visites. Al capvespre, és a Maó on visita un grup de professors, mestres d'escola.
- 2.— Rep visites. Al capvespre, concelebra l'eucaristia al Seminari, amb motiu del dijous sacerdotal.
- 3.— Al capvespre, visita una família de Ciutadella.
- 4.— Rep visites. Al capvespre, concelebra l'eucaristia a la parròquia de Sant Rafel, de Ciutadella, amb motiu del canvi de rector.
- 5.— Missa a la Catedral, amb motiu del canvi de rector. Després, visita el campament d'al.lots, de la parròquia de St. Francesc, de Ciutadella i dina amb ell.
- 6.— Rep visites.
- 8.— Rep visites.
- 10.— Al capvespre, visita un sacerdot malalt. Després va a Maó on visita un sacerdot i celebra l'eucaristia a la parròquia de La Concepció administrant el sagrament de la confirmació a un jove.
- 11.— Visita el Convent de les Clarisses de Ciutadella, en la festa de Sta. Clara. Dina amb elles i al capvespre concelebra l'eucaristia de la festa.
- 12.— Celebra l'eucaristia a la parròquia de St. Francesc, de Ciutadella, amb motiu del canvi de rector.
- 13.— Rep visites.
- 14.— Parteix cap a la península a fer vacances.
- 15-25.— És al Monestir de Poblet (Tarragona).
- 26-31.— És a la diòcesi de Sogorb-Castelló.

Mes de setembre.

- 6.— Retorna a l'illa.
- 7.— Al capvespre, rep visites.
- 8.— Concelebra l'Eucaristia a la parròquia de Sta. Maria, amb motiu de les festes de la Mare de Déu de Gràcia. Al capvespre, parteix cap a Mallorca.
- 9.— Assisteix a les festes conclusives del centenari de la coronació de la Mare de Déu, al santuari de Lluc.
- 10.— És a Mallorca on fa diverses visites a capellans i monges.
- 11.— Rep visites.
- 12.— Visita un sacerdot malalt i la parròquia de Sant Rafel, de Ciutadella.
- 13.— Rep visites.
- 14.— Al capvespre, celebra l'Eucaristia per a les religioses del Seminari i queda a sopar amb elles.
- 15.— Rep visites. Al capvespre, assisteix a la inauguració de la casa dels Germans de La Salle a Alaïor.
- 16.— Concelebra l'eucaristia al santuari del Toro, amb motiu de la festa de Sant Nicolau.
- 17.— Rep visites. Al capvespre, visita les obres de la parròquia de St. Francesc, a Ciutadella.
- 18.— Rep visites.
- 19.— Rep la visita del nou Comandant de la Base Naval de Maó. Presideix al Seminari la reunió mensual del Consell del Presbiteri. Al capvespre, parteix cap a Madrid.
- 20.— Reunió a Madrid del Consell d'Economia de la Conferència E. espanyola.
- 22.— Rep visites. A la nit, concelebra l'Eucaristia a l'ermita de Sant Joan de Missa, Ciutadella en la trobada del Moviment de Joves cristians. Hi administra la confirmació a una jove.
- 23.— Assisteix a la trobada de la parròquia de Ferreries al santuari de El Toro. Els celebra la missa i presideix la taula rodona del capvespre.
- 24.— Rep visites. Al capvespre, visita una família de Ciutadella.
- 26.— Reunió amb els arxiprestos i Vicari General, al Santuari de El Toro.
- 27.— Al capvespre, és a Maó on rep i fa visites.
- 29.— Concelebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Rafel i presideix la reunió parroquial que es celebra a continuació.

30.— Parteix cap a Santander per a donar una tanda d'exercicis espirituals als sacerdots d'aquella diòcesi.

ESCOLA D'ESTIU. PRESENCIA MENORQUINA

Diumenge dia 22 de juliol, partíem cap a Barcelona una trentena de menorquins per a participar a la IV Escola d'Estiu per a Catequistes organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes (S.I.C.)

A les onze del matí erem a coberta del "Santa Cruz de Tenerife", joves, mares de família, un matrimoni i dos capellans: Francesc Triay, Delegat Diocesà de Catequesi, i Sebastià Taltavull, Delegat de Joventut. El nostre Bisbe Antoni va voler compartir amb nosaltres, les prop de deu hores de viatge, a una de les butaques de coberta, llàstima que no poguéssim veure satisfet el seu desig de contemplar dofins a l'estela del vaixell.

Va esser un bon viatge, la mar just alenava, no feia massa calor i al cor dels cursillistes l'alegria d'una Església que camina. Poc a poc Menorca desapareixia de l'horitzó: mar, cel i bon humor.

A Barcelona ens vam mesclar amb molts altres catequistes del Principat i les Balears, uns cinc-cents. Dividits en dos grups, uns van fer la seva tasca al Col·legi de la Bonanova de La Salle, i els altres a la Casa "Mater Salvatoris" d'El Tibidabo. El nostre Bisbe anava i venia d'una banda a l'altra per a presidir l'Eucaristia, per a estar a prop de la gent, per a animar a tots. La seva paraula i el seu somriure van fer present a la jerarquia a la nostra tasca d'Església.

Els menorquins vam participar als tallers del Curs Bàsic de formació de Catequistes, al de Joves, al de Catequesi Especial, al d'Expressió Corporal, al de Catequesi d'Adults i al de Catequesi Familiar.

Altres cursets i tallers molt interessants dels que vam rebre adient informació van esser el d'Audiovisuals-Vídeo, el de Simbologia, el de Catequesi de la Comunitat, i Catequesi d'Infants. Una novetat també d'enguany va esser el curset per a Professors de Religió.

L'organització va esser perfecta. Però sobretot mereix destacar-se la preparació de les persones encarregades de presentar les ponències a cada curset i els equips dirigents de cada un d'ells. Aquí hem de senyalar la labor dels nostres capellans a la tasca del S.I.C., tant a la Catequesi d'Adults (Francesc Triay) com a la de Joves on un bon nombre de ponències van estar a càrrec al curset d'expressió corporal de Sebastià

Taltavull. Com anys anteriors el bon humor, l'esperit de col·laboració dels menorquins es va fer ben present. Les nostres jovenetes rialleres van esser, el primer dia, les encarregades d'acompanyar la gent a les seves habitacions, maldant que tothom quedàs ben instal·lat i satisfet. Ho van fer molt bé.

Les jornades van esser realment jornades de treball, després de l'oració del matí (a les vuit i mitja) i d'almorzar, a les nou i mitja ja tothom estava a la feina fins la una, una i mitja. A les dues el dinar. Descans i de quatre a set altre vegada a la tasca. A les set celebració de l'Eucaristia preparada per un grup baix la responsabilitat d'En Sebastià. Sopar i una estona per anar a córrer món, fer música, o simplement descansar fins hora d'anar al llit. Es veu que feia calor però quan un és jove o té el cor jove açò no té massa importància.

El dijous ens vam trobar a Montserrat amb molts altres catequistes d'arreu tota Catalunya. A la Missa l'església estava plena de gom a gom, incluídes totes les capelles i racons on hi cabia una persona. Va presidir la concelebració de l'Eucaristia el Cardenal Jubany, amb el Pare Abat i els Bisbes de Girona (D. Jaume Camprodon, President del S.I.C.), i de Menorca. Més de cent capellans amb els monjos de Montserrat omplien el presbiteri.

L'armonia del cant gregorià, la serenor de la litúrgia viscuda pausadament, la participació de tots en els cants i pregàries, la salutació del Pare Abat, l'homilia del Cardenal, les ofrenes (tot un símbol), mereixien un extens comentari, que pot quedar resumit en el que va fer al sortir una cursillista de setanta quatre anys plena de vitalitat: "No ha estat gens llarga la Missa!". Havíem passat prop de tres hores dins l'església.

Després de dinar al "self-service", a les tres i mitja, ens trobaven altra vegada a l'església que tornava a estar ben plena. Presentació del llibre "Fons bàsic per als catecismes de les diòcesis catalanes, editat pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi". S'espera que a una nova edició (la primera va quedar agotada) figuri també el nom de les Illes. Dita presentació va esser moltenriquidora i va durar fins les cinc i mitja.

Divendres, un altre dia de feina intensa, però a la nit cada curset va presentar un nombre amb bon humor en que quedava reflexat qualche anècdota significativa del treball de la setmana, acabant amb la presentació d'un "vídeo", realitzat al taller d'audio-visuals.

El dissabte Missa de cloenda a la Parròquia de la Bonanova. Ofrenes simbòliques de cada un dels equips de treball. El nostre Bisbe Antoni (que a l'homilia va glosar els noms de "Tibidabo"- "Bonanova")

va concelebrar amb un capellà de cada una de les diòcesi catalanes i de les Illes.

Un refresc com a despedida al Col·legi de la Bonanova i un alegre comiat amb intercanvi de direccions, amb fortes abraçades i un "fins l'any que ve a Tortosa".

Diumenge dematí a les deu, poc més o menys, amb el "Santa Cruz de Tenerife" ens tornàvem trobar al moll del port de Maó. Nova despedida i els d'Es Castell cap Es Castell, els de Maó a Maó, els de Ferreries i Ciutadella carretera avant fins ca seva, uns i altres amb l'alegria de sentir-nos un poc més Església.

¿Anècdotes? Moltes. La fe d'En Triay amb els xicles contra el marreig que repartia com aigua beneïda. El comentari d'unes participants al curset de joves a En Sebastià: "Mira que venir a Barcelona per a escoltar-té a tú, que ja et tenim més que sentit". La participació d'un jove menorquí al curset d'expressió corporal en que era l'únic home enmig de vint-i-cinc dones. Els qui perdien el nord anant d'una banda a l'altra pels interminables passadissos de la Bonanova. El qui cada vegada que obria boca confonia el Tibidabo amb El Toro. I moltes més coses que allargarien massa aquesta crònica.

Ara queda l'esperança de trobar-nos altra vegada l'any que ve a Tortosa, si Déu vol i mentre tant seguir treballant per a donar la Bona Nova a tots com deia el nostre Bisbe Antoni.

Pere Melis Pons

DE LA SANTA SEU.

MENSAJE DEL PAPA PARA EL DOMUND 1984

Queridísimos Hermanos y Hermanas:

“La sangre de los mártires es semilla de cristianos” (Tertuliano, Apologeticus, 50; PL 1,534).

Durante mi reciente viaje apostólico al Extremo Oriente tuve la alegría de canonizar a 103 Confesores de la Fe católica que, al evangelizar a Corea anunciando el mensaje de Cristo, tuvieron el privilegio de testimoniar con el supremo holocausto de su vida terrena la certeza de la vida eterna en el Señor Resucitado.

Esta circunstancia me ha sugerido algunas reflexiones que deseo presentar a la consideración de todos los fieles para la próxima Jornada Mundial de Misiones.

1. Valor redentor de la Cruz.

Las Cartas y los Hechos de los Apóstoles confirman, en verdad, que el poder sufrir “pro nomine Iesu” es una gracia especial. Leemos, por ejemplo, que los Apóstoles “se fueron contentos... porque habían sido dignos de padecer ultrajes por el nombre de Jesús” (Hech. 5,41), en sintonía perfecta con lo que el Redentor había proclamado en el Sermón de la Montaña: “Bienaventurados seréis cuando os insulten y persigan y con mentira digan contra vosotros todo género de mal por mi causa. Alegraos y regocijaos...” (Mt. 5,11).

Cristo mismo llevó a cabo su obra redentora de la humanidad sobre todo mediante la pasión dolorosa y el martirio más atroz, e indicó este camino a sus seguidores: “El que quiera venir en pos de mí, niéguese a sí mismo, tome su cruz y sígame” (Mt. 16,24). El amor pasa, pues,

inevitablemente, por la Cruz, y a través de ella se hace creador y fuente inagotable de energía redentora. “Sabéis —escribe San Pablo— que habéis sido rescatados de vuestro vano vivir según la tradición de vuestros padres, no con oro y plata, corruptibles, sino con la sangre preciosa de Cristo, como de cordero sin defecto ni mancha” (1 pedr. 1,18-19; cfr. 1 Cor. 6,20).

Este misterio extraordinario del Amor divino lo hemos meditado profundamente durante el Año Santo de la Redención, recientemente concluido. Lo han meditado y vivido en la interioridad de su corazón millones de fieles, muchos de los cuales vinieron a Roma para renovar su profesión de fe ante los sepulcros de los Apóstoles, los primeros que compartieron el martirio del Maestro. Fe de la que fueron ya un primer testimonio, al pie de la Cruz, las palabras del centurión y de los que hacían guardia a Jesús: “Verdaderamente, éste era hijo de Dios” (Mt. 27,54).

Desde ese acontecimiento crucial para la historia humana, los Apóstoles y sus sucesores han continuado anunciando a través de los siglos la muerte y resurrección de Cristo, nuestro único Salvador: “En ningún otro está la salvación, pues ni siquiera hay bajo el cielo otro nombre, que haya sido dado a los hombres, por el que debamos salvarnos” (Hech. 4,12). Y ha sido especialmente el testimonio del sufrimiento hasta el límite extremo, dado por Cristo y sus seguidores, lo que ha movido la mente y el corazón de los hombres a convertirse al Evangelio; testimonio de amor supremo, pues “nadie tiene un amor mayor que éste: dar uno su vida por sus amigos” (Jn. 15,13).

Este es el testimonio que multitud de Mártires y Confesores han dado a través de los tiempos, suscitando con su sacrificio e inmolación la génesis y desarrollo de las diversas Iglesias —como la de Corea que hemos mencionado al principio— y fecundando con su sangre nuevas tierras para transformarlas en campos ubérrimos del Evangelio; en verdad, “si el grano de trigo no cae en la tierra y muere, quedará solo; pero si muere, dará mucho fruto” (Jn. 12,24).

Estos héroes de la fe comprendieron bien y pusieron en práctica el concepto fundamental —que expuse en mi Carta sobre el sentido del sufrimiento humano— según el cual, si Cristo operó la redención de la humanidad con la Cruz, sufriendo en lugar del hombre y por el hombre, todo hombre “está llamado a participar en ese sufrimiento por medio del cual todo sufrimiento humano ha sido también redimido. Llevando a efecto la redención mediante el sufrimiento, Cristo ha elevado juntamente el sufrimiento humano a nivel de redención. Consiguientemente,

todo hombre, en su sufrimiento, puede hacerse también partícipe del sufrimiento redentor de Cristo" (Salvifici doloris, 19).

2. El sufrimiento, precioso instrumento de evangelización.

Resultan, pues, evidentes las implicaciones misioneras de lo expuesto. En este Mensaje para el DOMUND de 1984, exhorto ardientemente a todos los fieles a que valoren el sufrimiento en sus múltiples formas, uniéndolo al sacrificio de la Cruz para la evangelización, es decir para la redención de todos aquellos que no conocen todavía a Cristo.

Millones de hermanos no conocen todavía el Evangelio y no se benefician de los inmensos tesoros del Corazón del Redentor. Para ellos, no hay explicación suficiente del dolor; es el absurdo más opresor e inexplicable que contrasta trágicamente con la aspiración del hombre a la plena felicidad.

Sólo la Cruz de Cristo proyecta un rayo de luz sobre este misterio; sólo en la Cruz puede encontrar el hombre una respuesta válida a la angustiada interpelación que surge de la experiencia del dolor. Los santos lo han comprendido bien y lo han aceptado, y hasta, a veces, han deseado ardientemente ser asociados a la pasión del Señor, haciendo propias las palabras del Apóstol: "Suplo en mi carne lo que falta a las tribulaciones de Cristo por su cuerpo, que es la Iglesia" (Col. 1,24).

Exhorto, pues, a todos los fieles que sufren —y nadie está exento del dolor— a dar este significado apostólico y misionero a sus sufrimientos.

San Francisco Javier, Patrono de las Misiones, impulsado de celo evangelizador para llevar el nombre de Jesús hasta los confines de la tierra, no dudó en afrontar todo tipo de penalidades: hambre, frío, naufragios, persecuciones, enfermedades; sólo la muerte interrumpió su marcha apostólica.

Santa Teresa del Niño Jesús, Patrona de las Misiones, cautiva de amor en el Carmelo de Lisieux, habría querido recorrer todo el mundo para plantar por doquier la Cruz de Cristo. "Quisiera ser misionera, —escribe—, no sólo algunos años; quisiera haberlo sido desde la creación del mundo hasta la consumación de los siglos" (Historia de un Alma, Manuscrito B, f.3 r). Y concretó la universalidad y apostolicidad de sus deseos con el sufrimiento pedido a Dios y en el precioso ofrecimiento de sí misma como víctima voluntaria del Amor misericordioso. Sufrimiento que alcanzó su cénit y a la vez el más alto grado de fecundidad apostólica en el martirio del espíritu, en las tribulaciones de la oscuri-

dad de la fe, ofrecidos heroicamente para hacer llegar la luz de la fe a tantos hermanos sumergidos todavía en las tinieblas.

La Iglesia nos recomienda estos dos modelos, exhortándonos a la reflexión y a su imitación.

Podemos, pues, colaborar activamente a la dilatación del Reino de Cristo y al desarrollo de su Cuerpo Místico en una triple dirección:

- aprendiendo a dar a nuestro propio sufrimiento su finalidad más auténtica, que tiene su raíz en el dinamismo de la participación de la Iglesia en la obra redentora de Cristo;
- invitando a nuestros hermanos que sufren en su espíritu y en su cuerpo a comprender esta dimensión apostólica del dolor y a hacer rendir consiguientemente a sus pruebas, sus penas, en el plano misionero;
- haciendo nuestro, con caridad inagotable, el sufrimiento que diariamente aflige a tan gran parte de la humanidad, atribulada por enfermedades, hambre, persecuciones, privada de derechos fundamentales e inalienables, como la libertad; humanidad doliente, en la que se debe discernir el rostro de Cristo “Hombre del dolor”, y a la que hemos de aliviar todo cuando nos sea posible.

4. Valoración del sufrimiento: un plan de acción de las O.M.P.

Este plan de acción, amplio y completo, requiere generosa disponibilidad de todos los fieles. Deseo proponerlo a todos los cristianos, recordando nuevamente que todo bautizado es y debe ser, aunque en diversa medida y manera, misionero (cfr. Ad Gentes, 36; Código de Derecho Canónico, can. 781).

Lo confío de modo especial a las Obras Misionales Pontificias, instrumento preferido del dinamismo misionero de la Iglesia, las cuales deben promover el espíritu misionero —elemento no marginal sino esencial de la naturaleza del Cuerpo Místico— no sólo en la específica Jornada Mundial de Misiones sino durante todo el año.

La Obra de la Propagación de la Fe, la Obra de San Pedro Apóstol para los seminarios y las vocaciones sacerdotales y religiosas en los territorios de misión, la Obra de la Santa Infancia, la Unión Misional de los Sacerdotes, Religiosos, Religiosas e Institutos Seculares, constituyen otros tantos instrumentos, avalados por decenios de experiencia, para la promoción misional en los diversos sectores.

Sé muy bien que estas beneméritas Obras, además de recoger los

medios económicos ofrecidos por la generosidad de los fieles —medios indispensables para la erección de iglesias, seminarios, escuelas, asilos, hospitales— llevan a cabo una intensa obra de animación misionera. También la valoración del sufrimiento para fines misioneros, que he querido proponer a la consideración especial de todo el Pueblo de Dios con ocasión de la Jornada Mundial de Misiones de 1984, constituye una de las expresiones más nobles del apostolado de dichas Obras que ha suscitado inmediata adhesión entre los enfermos, ancianos, abandonados, marginados, así como entre los encarcelados.

Pero hay que hacer todavía más. Hay, en efecto, tantos sufrimientos humanos que no han encontrado todavía su finalidad sublime y su enfoque apostólico, que pueden reportar un bien inmenso al progreso de la evangelización, y a la dilatación del Cuerpo Místico de Cristo.

Es, quizás, ésta la más valiosa forma de cooperación misionera, porque alcanza su máxima eficacia precisamente en la unión de los sufrimientos de los hombres con el sacrificio de Cristo en el Calvario, renovado incensantemente en los altares.

Queridísimos Hermanos y Hermanas que sufrís en el alma y en el cuerpo, sabed que la Iglesia tiene puesta su confianza en vosotros, el Papa cuenta con vosotros para que el nombre de Jesús sea proclamado hasta los confines de la tierra. Quiero recordar también a este propósito lo que escribí en la Carta sobre el sentido cristiano del sufrimiento humano: “El Evangelio del sufrimiento se escribe continuamente, y continuamente habla con las palabras de esta extraña paradoja. Los manantiales de la fuerza divina brotan precisamente en medio de la debilidad humana. Los que participan en los sufrimientos de Cristo conservan en sus sufrimientos una especialísima partícula del tesoro infinito de la redención del mundo, y pueden compartir este tesoro con los demás. El hombre, cuanto más se siente amenazado por el pecado, cuanto más pesadas son las estructuras del pecado que lleva en sí el mundo de hoy, tanto más grande es la elocuencia que posee en sí el sufrimiento humano. Y tanto más la Iglesia siente la necesidad de recurrir al valor de los sufrimientos humanos para la salvación del mundo” (Salvifici doloris, 27).

María “Regina Martyrum” y “Regina Apostolorum” despierte en todos el deseo de ser asociados a la pasión de Cristo Redentor universal.

En este Domingo de Pentecostés, que toda la Iglesia debe vivir en espíritu misionero, imparto complacido mi especial Bendición Apostólica a todos los que, directa o indirectamente, ofrecen sus energías y dolores para comunicar a la humanidad la luz del Evangelio.

Vaticano, 10 de junio, Solemnidad de Pentecostés de 1984, año sexto de Pontificado.

Joannes Paulus II

MISSATGE DEL PAPA EN EL CENTENARI DE LA CORONACIÓ DE LA MARE DE DÉU DE LLUC

Venerables Germans en l'Episcopat,
estimats germans i germanes:

1. He sabut que prest commemorareu el primer Centenari de la Coronació Pontifícia de la imatge de la Mare de Déu de Lluc, venerada pel poble feal de Mallorca com a Patrona de l'Illa.

Vull per aquest motiu associar-me al poble feal que, unit al Pastor de la diòcesi mallorquina, als Bisbes de les diòcesis germanes de Menorca i Eivissa i altres Pastors, així com a tants de sacerdots, religiosos, religioses i persones compromeses amb l'Evangelí desitja retre homenatge de filial amor a la Mare de Crist i de l'Església.

Em plau d'una manera particular que aquesta celebració hagi estat precedida per l'Any de Lluc. En la seva celebració, mitjançant tantes i tantes iniciatives pastorals, programades d'acord amb els objectius de l'Any Sant de la Redempció, hi ha hagut un particular esforç per tal de consolidar i actualitzar la devoció mariana del poble feal i acostar-lo per aquest camí a Crist Redemptor, per una fe més íntimament sentida i més autènticament viscuda.

2. La commemoració d'aquest Centenari comporta una especial importància, que té ressò molt íntim dins el cor del Poble mallorquí. Efectivament, la presència de Maria en el seu Santuari de Lluc, que a partir de l'originària alqueria i des de l'obra dels cavallers del Temple s'ha anat fent cada cop més patent fins els nostres dies, constitueix una multiseular presència de la nostra Mare i un esdeveniment de la gràcia. Aquesta realitat ha anat formant la significació essencial d'aquest Centre d'espiritualitat al qual, juntament amb altres llocs de devoció a la Mare de Déu, s'hi encamina l'ànima mariana del poble mallorquí i balear.

Per altra banda, justament perquè la devoció a Maria en aqueix Santuari té les tals característiques peculiars, ha de convertir-se per a nosaltres en un itinerari espiritual privilegiat, que encoratgi el pelegrinatge cap al centre del misteri de salvació de Déu en el Crist; i ha de

desvetlar cada cop més una autèntica resposta de fe en tots aquells que ens anomenam germans i fills d'una mateixa Mare.

3. Fins i tot la imatge de la Mare de Déu, tal com la venerau en aquest Santuari, envoltat de belles muntanyes, és una meravellosa lliçó de teologia mariana. Ella, efectivament, aguanta amb el braç el seu Fill, mentre amb la mà dreta apunta expressivament cap a Ell.

És tota una pedagogia maternal i eclesial, que assenyala el camí que hem de seguir, per tal que l'amor i el culte envers d'Ella, com qual-sevol devoció del poble feiel, estiguin orientats a la fi cap a Crist, que ens ha revelat plenament el misteri i designi salvador de la Trinitat Santíssima.

Per això amb tota veritat assenyala el meu predecessor Pau VI: "En la Verge Maria tot es refereix a Crist i tot depèn d'Ell (...), d'aquesta manera redunda en favor del Fill allò que es fa per la Mare; i així recau igualment damunt el Rei l'honor que es ret com humil homenatge a la Reina (Marialis Cultus, 25).

Per la seva part el Concili Vaticà II, en presentar-nos en el capítol VIII de la 'Lumen gentium' "la Santíssima Verge Maria, Mare de Déu, en el misteri de Crist i de l'Església", descriu de manera meravellosa les línies doctrinals sobre el lloc que ocupa Maria en l'obra salvadora. Per això assenyala encertadament que "tot l'influx salvífic de la Mare de Déu sobre els homes, no prové d'una necessitat ineludible, sinó del beneplàcit diví i de la superabundància dels mèrits de Crist; recolza en la mediació d'aquest, depèn totalment d'aquest i en treu tot el seu poder. I, contràriament a impedir la unió immediata dels creients amb el Crist, precisament la fomenta" (Lumen gentium, 60).

4. Tenint doncs ben a la vista aquestes directrius del Magisteri, cal que sapiguem donar a Maria el lloc corresponent en la nostra vida cristiana. Ella, vertader model per als creients, és camí segur i lluminós per al Poble de Déu que peregrina.

Aqueix exemplar incomparable de docilitat a la voluntat divina inspirarà fecundament la vostra caminada, i serà empenta vital per a purificar, quan caldrà, les manifestacions de pietat mariana del poble. Així aconseguireu que produeixi els desitjats efectes de renovació cristiana, en el seu doble vessant d'amor al Pare i, per Ell, al germà home, sobretot aquell que és el més necessitat en el cos o en l'esperit.

Vos encoraig, per això, a fer del vostre pelegrinatge a la casa de la Mare un punt d'arrancada cap a un cristianisme renovat i entusiasta, cap a una incommovible fidelitat a l'Església cap al redescobriment de la pròpia vocació de testimonis creïbles de la veritat i honestat evangèliques en el món d'avui, cap a una major vivència de la vertadera fraterni-

tat dins una societat que es fa bocins i s'enfronta. Amb una paraula, vos crid a la plena "coherència entre la vostra fe i les vostres vides", com vaig dir a l'acte marià nacional durant la meua visita a Espanya (Discurs a Saragossa, 6 novembre 1.982, 6).

A la Mare de Jesús i nostra deman la seva valuosa intercessió, i prosternat de nou espiritualment davant Ella li deman amb vosaltres: "Mare de Déu de Lluc: guiau-nos cap al Pare. I després d'aquest exili, mostrau-nos Jesús, fruit beneït del vostre ventre.

Finalment, com a mostra del meu afecte a tota la comunitat eclesial mallorquina i balear, vos impartesc una cordial benedicció.

Des del Vaticà, 15 d'agost del 1.984.

Joan Pau PP II

RESUMEN DEL DOCUMENTO SOBRE ALGUNOS ASPECTOS DE LA TEOLOGIA DE LA LIBERACION

I. Con los términos "teología de la liberación" se designa un movimiento teológico y pastoral que, partiendo de América Latina, se ha extendido ya por largos sectores de la Iglesia en todas las regiones del Tercer Mundo. Son muchos los sacerdotes, religiosos, religiosas y colaboradores pastorales que se inspiran en el mismo, sin ser siempre capaces de precisar bien su contenido. Han dado origen a este movimiento algunos teólogos que han puesto en circulación un conjunto de ideas ruinosas para la fe. Esta es la razón que hace necesaria una clarificación por parte del Magisterio.

II. El documento, preparado para ello, distingue entre la aspiración de los pueblos pobres a condiciones de vida económicas, sociales y políticas que estén conformes con la dignidad de la persona humana y las expresiones teológicas que se dan a esta aspiración. La aspiración es en sí misma legítima y constituye un signo de los tiempos característico de nuestra época. En cuanto a las expresiones, algunas son auténticas, otras ambiguas y otras, en fin, representan un grave peligro para la fe y para la vida teologal y moral de los cristianos. La "teología de la liberación" abarca estas diversas formas, sin que sea siempre posible trazar entre ellas líneas de demarcación bien definidas. Tanto más que esta teología se presenta, ciertamente en libros y artículos de revistas, pero también en periódicos, en hojas y en la predicación, donde frecuentemente queda reducida a fórmulas simplificadoras. Por esta razón, el documento no contiene ninguna cita directa sacadas de obras importantes sobre la ma-

teria. Hacerlo sería dar a algunos, no explícitamente citados, el pretexto de decir que a ellos no les afecta el documento.

III. Ha parecido necesario que el documento aborde el problema de forma positiva. Efectivamente, la liberación es un tema cristiano que se basa sobre fundamentos bíblicos, en el Antiguo y en el Nuevo Testamento. Hay una libertad específica del cristiano (cf. Gál 5, 1 ss.). Cristo es nuestro Liberador. El nos ha liberado del pecado y de la servidumbre de la ley y de la carne, características de la condición del hombre pecador. Así, pues, la "teología de la liberación" se puede entender en un sentido plenamente positivo, con tal de que designe el acento puesto sobre ciertos aspectos del Misterio y sobre sus consecuencias pastorales, y no que sustituya a la teología del Misterio.

En documentos recientes, el Magisterio se ha pronunciado repetidas veces en este sentido. El discurso del Santo Padre en Puebla trazó las coordenadas de toda teología de la liberación auténtica: Verdad sobre Jesucristo, Verdad sobre la Iglesia, Verdad sobre el hombre. En esta perspectiva, la opción preferencial por los pobres recibe su verdadera significación, que es evangélica y resulta plenamente legítima.

IV. Precisamente en nombre de esta opción, interpretada de una forma gravemente desviada, ciertos teólogos han difundido los errores, ruinosos para la fe, sobre los que el documento se propone llamar la atención de los Pastores y fieles.

En la base de dichos errores está la voluntad de luchar eficazmente contra la miseria del pueblo, y la idea, justa en sí misma, de que un diagnóstico, científicamente planteado de las causas de la miseria, es una condición primordial para la eficacia.

El error aparece cuando, sin examen crítico, se identifica ese análisis científico con "el análisis marxista". No se tiene en cuenta de hecho que éste depende intrínsecamente de premisas ideológicas incompatibles con la fe cristiana. Así, se queda encerrado en una lógica de ideas que desembocan necesariamente, sean o no plenamente conscientes de ello los autores, en la perversión del cristianismo.

El documento pone de relieve un cierto número de estas premisas ideológicas.

a) La primera, que domina luego todo el camino, es la nueva concepción de la verdad. En el marxismo, el análisis científico está ligado a la praxis, la cual depende asimismo de una concepción de la historia, cuyo motor es la lucha de clases. A partir de ahí la conciencia verdadera es una conciencia partidaria. Sólo hay verdad en y para la praxis revolucionaria. Mediante adaptaciones de lenguaje,

las teologías de la liberación radicales adoptan una concepción semejante de la verdad, marcada por el relativismo y el primado de la acción.

- b) La lucha de clases se presenta como la ley objetiva fundamental de la historia. El concepto de historia es uno de los conceptos-claves de las nuevas teologías de la liberación directamente influenciadas por los temas marxistas de los cuales no ha sabido hacer una crítica teológica. En consecuencia, estas teologías se ven arrastradas hacia un inmanentismo y un historicismo que afectan incluso a la noción misma de Dios. Se llega a afirmar así, que no hay más que "una sola historia", rechazando la distinción entre historia de la salvación e historia profana. Todavía más, se afirma que Dios se ha hecho historia. De esta forma se tiende a divinizar la historia, así como el combate que se pretende entablar en su nombre. Por lo mismo, todo se reduce a criterios políticos.
- c) En la perspectiva de lo que hemos dicho, expresiones como Iglesia de los pobres o Iglesia del pueblo vienen a significar: Iglesia de clase. Así, se niega la unidad de la Iglesia que tiene su fuente en la gracia de Cristo. ¿No se ha llegado a escribir que no tiene sentido para los cristianos separados por la lucha de clases participar en la misma Mesa Eucarística? Y en términos de división de clases se desacredita, por adelantado, las tomas de posición de la jerarquía.

V. La influencia de la concepción marxista aparece también en la forma de comprender la teología y la metodología que le es propia.

- a) El criterio de la ortodoxia se sustituye con el de la ortopraxis. Dicho de otra forma, el compromiso en la lucha por la liberación de los pobres, en el sentido marxista en que se entiende, pasa a ser la nueva regla de fe.
- b) La hermenéutica que se adopta es la correspondiente a las premisas recordadas. La lectura de la Escritura es esencialmente, y con frecuencia exclusivamente, una lectura política. Se interpretan así el Exodo y el Magníficat. La novedad radical del Nuevo Testamento queda de esta forma cancelada.
- c) Se acepta, también sin ninguna crítica teológica, la oposición hecha por la exégesis racionalista entre el "Jesús de la historia" y el "Jesús de la fe". Y asimismo se interpreta en sentido político la muerte de Cristo, negando de esta forma su valor redentor universal. Y aunque se conserva el carácter literal de las profesiones de

fe, se les atribuye un significado diferente. Se las rebaja al rango de símbolos de la lucha de los pobres por la liberación.

- d) Los sacramentos se convierten igualmente en simples símbolos de la lucha del pueblo por su liberación.

VI. En la conclusión, se indica en qué sentido se debe realizar un enderezamiento urgente ante un movimiento que, aunque sea con la intención de servir a los pobres, no puede dejar de llevarles una nueva miseria —la miseria espiritual de la pérdida de la fe—, y conducirles a nuevas servidumbres.

Es necesario proclamar la Buena nueva, fuente de alegría, claramente y en su integridad. Este es aquí el imperativo mayor de la catequesis.

Importa mucho también restaurar el sentido de la ética y del valor absoluto y trascendente de la distinción entre el bien y el mal, como es necesario poner también de relieve la significación de una liberación del pecado cuya fuente se encuentra en el don del Espíritu Santo. Porque la concepción totalmente politizada del Cristianismo, a la que conducen estas teologías, deja sin contenido los misterios de la fe y la moral cristiana.

(recibido de la Nunciatura Apostólica de Madrid)

CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

GERENCIA DEL EPISCOPADO: INFORME SOBRE BENEFICIOS FISCALES

A. Impuestos Estatales.

1) Impuestos sobre transmisiones patrimoniales.

En el impuesto que se reconoce con el nombre de "derechos reales" y que corresponde, en principio, pagar al "comprador". Este impuesto podría pretender cobrarlo Hacienda al comprar una vivienda destinada a Casa Parroquial, unos salones parroquiales, un solar para construir una Iglesia, terrenos para Cementerio, etc.

Las transmisiones patrimoniales están exentas de este impuesto, cuando los bienes que se adquieran estén destinados al culto, a la sustentación del clero, al sagrado apostolado o al ejercicio de la caridad.

La exención se fundamenta en el Apartado C, del núm. 1, del artículo IV del Acuerdo sobre Asuntos Económicos. Para obtener la exención hay que invocar el Artículo 48.I.B.1 del texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados, aprobado por Real Decreto de 30 de Diciembre de 1980. Al hacer la Escritura debe indicarse al Notario que pida dicha exención.

A la Escritura, deberá acompañarse certificado del Ordinario de la Diócesis, acreditativo de que el bien se adquiere para los fines indicados.

2) Impuesto sobre actos jurídicos documentados.

Están exentas de este impuesto las entidades eclesíásticas, como son las Parroquias, al efectuar lo que se llama "declaración de obra nue-

va". Es decir, no hay que pagar "derechos reales" al hacer la Escritura de un Templo nuevo o de una Casa Parroquial construídos en un solar de la Iglesia, o al escriturar nuevas edificaciones para ampliar la Casa Parroquial, o al escriturar los salones construídos para el sagrado apostolado o el ejercicio de la caridad, etc.

Esta exención está basada en el artículo 3 de la Orden del Ministerio de Economía y Hacienda de 29 de julio de 1983.

3) Impuesto sobre sucesiones.

Al recibir los bienes provenientes de un Testamento o de una Donación, los herederos o beneficiarios deben pagar a Hacienda el llamado "impuesto sobre sucesiones".

Cuando una persona dispone de sus bienes, mediante Testamento o Donación, a favor de la Iglesia, para alguno de los fines previstos, como son el culto, la sustentación del clero, el sagrado apostolado o el ejercicio de la caridad, la entidad eclesiástica heredera o beneficiaria del Testamento o Donación, no tiene que pagar este impuesto.

La exención está basada en el Apartado C, núm. 1, artículo IV del Acuerdo sobre Asuntos Económicos y en lo dispuesto en el artículo 19, núm. 5 del Texto refundido del Impuesto sobre Sucesiones, aprobado por Decreto de 6 de abril de 1967.

Esta exención debe invocarse en la Escritura y acreditarse el destino de los bienes a uno de los fines previstos, mediante certificado del Ordinario diocesano.

4) Impuesto sobre los bienes de las personas jurídicas.

Las Parroquias y otras entidades eclesiásticas menores no tienen obligación de presentar la declaración anual a Hacienda sobre el Patrimonio, ni de pagar el impuesto sobre el Patrimonio.

Esta exención está basada en el Apartado B, núm. 1, artículo IV, del Acuerdo sobre Asuntos Económicos de 3 de enero de 1979, aclarado por Circular 3/1983 de la Dirección General de lo Contencioso del Estado.

5) Impuesto general sobre el Tráfico de Empresas.

En las facturas que las Empresas presentan cuando sirven materiales a la Iglesia (v.g.: cemento, mobiliario, aparatos de megafonía, etc.), cargan siempre además del importe de los materiales suministrados, el llamado I.T.E. (Impuesto sobre el Tráfico de Empresas).

Este Impuesto no tiene que pagarlo a Hacienda las Empresas suministradoras, ni tienen, por consiguiente que cargarlo en las facturas que presentan, ya que la Iglesia está exenta del pago de este impuesto.

Esta exención está basada en el artículo 34.B.3 del Reglamento del Impuesto General sobre el Tráfico de Empresas, aprobado por Real Decreto de 19 de octubre de 1981.

Si el importe del I.T.E. en una facturación es notable o importante, y la Empresa suministradora lo reclama, la entidad eclesiástica, a cuyo nombre va extendida la factura, puede dar un certificado de esta exención, a fin de que la Empresa pueda acreditarlo en Hacienda.

6) Impuesto sobre el lujo.

Puede suceder, en algún caso, que se adquieran objetos para el culto (v.g.: vasos sagrados, custodias, etc.) de metales preciosos, que tengan este gravamen del impuesto sobre el lujo. También hay veces que se adquieren otras cosas, sin ser vasos sagrados (v.g.: una instalación de megafonía), que están consideradas como artículos de lujo y que tienen por consiguiente el gravamen de este impuesto.

La Iglesia está exenta del pago de este impuesto cuando los objetos o cosas que se adquieren están destinados al culto.

La exención de este impuesto se basa en el artículo 3 Apartado C del Acuerdo sobre Asuntos Económicos, de 3 de enero de 1979.

B. Impuestos Locales.

1) Contribución territorial urbana.

No tienen obligación de pagar este impuesto las Iglesias, capillas, casas parroquiales, oficinas, dependencias y edificios o locales anejos, destinados a la actividad parroquial.

Esta exención se basa en el Artículo IV, núm. 1, Apartado A, del Acuerdo sobre Asuntos Económicos de 3 de enero de 1979. También aparece recogida en el artículo 7, núm. 1, del texto refundido de la Contribución Territorial Urbana, aprobado por Decreto de 12 de mayo de 1966.

En el caso de reclamarse el pago de este impuesto, hay que solicitar la exención.

2) Contribución territorial rústica.

Cuando la Iglesia posea huertos, jardines, dependencias de natura-

leza rústica, siempre que no estén destinados a explotación o a cualquier otro uso de carácter lucrativo, no está obligada al pago de este impuesto.

Esta exención se basa en el núm. 2, artículo 5, del texto refundido de la Contribución, aprobado por Decreto de 25 de julio de 1966.

3) Impuestos y Arbitrios municipales sobre solares no edificados.

La Iglesia está exenta del pago de estos impuestos o arbitrios, que a veces suelen establecer los Ayuntamientos.

La exención se basa en la Orden de 20 de diciembre de 1978 artículo 8, reguladora del Impuesto sobre Solares y en el artículo 4 de la Orden Ministerial del Ministerio de Economía y Hacienda de 29 de julio de 1983.

4) Contribuciones especiales.

Los Ayuntamientos establecen, a veces las llamadas "contribuciones especiales" entre los vecinos para hacer un jardín, para el alumbrado, para la reparación de aceras, etc.

La Iglesia, está exenta del pago de estas "contribuciones especiales". La exención se basa en lo dispuesto en el Apartado D, Artículo IV del Acuerdo sobre Asuntos Económicos, que excluye de estas contribuciones especiales a aquellos bienes que, como en el caso de la Iglesia, están exentos de Contribución Territorial Urbana.

5) Tasas municipales.

No hay exención para el pago de estas tasas municipales como son el agua, la basura, el alcantarillado, licencia de obras, etc.

6) Impuesto municipal sobre incremento de valor de los terrenos.

Es el impuesto que se designa con el nombre de "Plusvalía". La Iglesia e instituciones eclesiásticas están exentas del pago de este impuesto en las transmisiones de inmuebles dedicados a actividades religiosas, benéfico-docentes, médicas, hospitalarias o de asistencia social.

La exención se basa en los beneficios establecidos en el Artículo 5, Apartado D, núm. 1 de la Ordenanza General, a través de la equiparación efectuada entre el artículo V del Acuerdo sobre Asuntos Económicos y lo previsto en los artículos 1 y 5 de la Orden Ministerial del Ministerio de Economía y Hacienda de 29 de julio de 1983, aclaratoria del alcance de dicha disposición.

BIBLIOGRAFIA

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI
DE CATALUNYA I LES ILLES

NOVETAT IMPORTANT

CATEQUESI I CONFIRMACIÓ

AIXECA'T I CAMINA

- Llibre dels nois i noies 600 ptes.
- Llibre del catequista 550 ptes.

REBREU L'ESPERIT SANT

- Llibre dels nois i noies 650 ptes.
- Llibre del catequista 575 pts.

Nous materials de catequesi d'adolescents i joves orientats a descobrir, dins la mateixa experiència de la vida, l'anunci de la Bona Nova de Jesús.

Catequesis preparades pel delegat diocesà de joves de Menorca, Mn. Sebastià Taltavull, i experimentades a l'illa aquests darrers anys.

Distribució: Centre de material catequètic
C/Talamanca, 5-7 MANRESA (Barcelona)
Telèfon (93) 872 15 43

BIBLIOGRAFIA

PUBLICACIONES DEL SECRETARIAT INTERCOMUNITARI DE CATEQUESI

A) Impuestos y Arbitrios municipales sobre salarios y otros

La Iglesia está exenta del pago de estos impuestos y arbitrios, pero los Ayuntamientos pueden establecerlos.

La exención se basa en el artículo 4 de la Ley de 29 de Julio de 1983, que regula el Impuesto sobre Salarios y en el artículo 4 de la Orden Ministerial del Ministerio de Economía y Hacienda de 29 de Julio de 1983.

B) Contribuciones especiales

Los Ayuntamientos pueden establecer contribuciones especiales para la reparación de caminos, para la limpieza pública, para el alumbrado público, etc.

La Iglesia, los centros educativos, los hospitales, etc., están exentos de estas contribuciones especiales. La exención se basa en el artículo IV del Acuerdo sobre Contribuciones Especiales de 1983.

C) Tasas municipales

No hay exención para el pago de tasas municipales como son el agua, la basura, etc.

D) Impuesto municipal sobre el valor de los terrenos

Es el impuesto sobre el valor de los terrenos. La Iglesia y los centros educativos, hospitales, etc., están exentos del pago de este impuesto. La exención se basa en el artículo 4 de la Ley de 29 de Julio de 1983.

Apartado D, núm. 1 de la Ordenanza General, a través de la equiparación de los terrenos de la Iglesia y de los centros educativos, hospitales, etc., con los terrenos de la Iglesia y de los centros educativos, hospitales, etc., se establece la exención de este impuesto. La exención se basa en el artículo 4 de la Ley de 29 de Julio de 1983.